

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **D. J.**

skazanego z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 31 stycznia 2025 r.

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania

wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 24 kwietnia 2023 r., sygn. akt II AKa 529/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 12 kwietnia 2022 r., sygn. akt II K 98/20,

na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 532 § 1 *a contrario* k.p.k., art. 624 § 1

k.p.k. oraz art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j.:

Dz. U. z 2024 e., poz. 1564),

p o s t a n o w i ł:

- 1. nie uwzględnić wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia;**
- 2. zwolnić skazanego D. J. od opłaty od wniosku o wznowienie postępowania;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. A. W. (Kancelaria Adwokacka w W.) kwotę 1771,20 zł (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt jeden złotych dwadzieścia groszy) w tym 23% VAT, za sporządzenie i podpisanie wniosku o wznowienie postępowania.**

UZASADNIENIE

W dniu 3 grudnia 2024 r. wyznaczona dla skazanego D. J. obrońca z urzędu adw. A. W. złożyła w Sądzie Najwyższym wniosek o wznowienie postępowania w sprawie wyżej wymienionego zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 kwietnia 2023 r., sygn. akt II AKa 529/22, w którym to piśmie procesowym zamieszczone zostały też wnioski: o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Katowicach, o zwolnienie skazanego od opłaty od wniosku o wznowienie postępowania oraz o zasądzenie na rzecz obrońcy z urzędu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej.

Wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia zaskarżonego wnioskiem o wznowienie postępowania nie jest zasadny.

W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że uwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia w trybie art. 532 § 1 k.p.k. jest dopuszczalne jedynie, gdy strona wykaże istnienie szczególnych okoliczności świadczących o tym, że wykonanie takiego orzeczenia pociągnęłoby za sobą dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki. Co więcej, wniosek powinien zawierać dodatkową argumentację, wskazującą na duże prawdopodobieństwo zasadności podniesionych w skardze kasacyjnej (lub we wniosku o wznowienie postępowania – art. 545 § 1 k.p.k.) zarzutów (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 października 2004 r., V KK 282/04; z dnia 25 stycznia 2006 r., V KK 476/05).

Zawarty w tej sprawie wniosek obrońcy zadość warunkom tym nie czyni, zaś jego autorka, poza zgłoszeniem samego żądania i subiektywnym przekonaniem co do skuteczności wniosku o wznowienie postępowania nie pokusiła się o jakiegokolwiek jego merytoryczne uzasadnienie.

Nie przesądzając przyszłego rozstrzygnięcia w przedmiocie zasadności złożonego wniosku o wznowienie postępowania, należy zauważyć, że w sprawie tej nie zostały przez autorkę wniosku przedstawione żadne tego rodzaju istotne względy, które już na tym etapie postępowania wskazywałyby na ewentualną merytoryczną nietrafność objętego nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia

orzeczenia, a tym samym uprawdopodobniały jego skuteczność, zaś z drugiej świadczyłyby o nieodwracalności skutków w razie wykonywania wobec skazanego kary.

W tej sytuacji, respektując wyrażoną w art. 9 § 1 i 2 k.k.w. zasadę bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia (art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 532 § 1 a contrario k.p.k.).

Zasadny jest natomiast wniosek o zwolnienie skazanego od opłaty od wniosku o wznowienie postępowania co znajduje swoją podstawę w stosowanym odpowiednio [art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j.: Dz. U. z 2023 r., poz. 123) – art. 624 § 1 k.p.k. Uiszczenie tej opłaty, jak wynika z informacji Aresztu Śledczego w C. (k. 18), z uwagi na stan majątkowy skazanego, brak dochodów oraz zajęcia komornicze, byłoby dla D. J. zbyt uciążliwe, a zasadniczo niemożliwe.

Na uwzględnienie zasługiwał też wniosek obrońcy z urzędu o zasądzenie na jej rzecz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej związanej ze sporządzeniem i podpisaniem wniosku o wznowienie postępowania, z uwzględnieniem wskazanej przez adw. A. W. kwoty. Wprawdzie kwestia kosztów dojazdu obrońcy na widzenie ze skazanym do Aresztu Śledczego w C. powinna być oparta na osobnej niż opłata podstawie prawnej [§ 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielone przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2024 r., poz. 763)] i udokumentowana, nie ulega wszelako wątpliwości, że osobiste konsultacje obrońcy ze skazanym były wskazane, a nawet konieczne i nie ma podstaw do kwestionowania oświadczenia obrońcy, że faktycznie się odbyły, to zaś powoduje, iż dochodzoną kwotę trudno uznać za wygórowaną, przy uwzględnieniu nakładu pracy adwokat (§ 4 ust. 2 pkt 1 powołanego rozporządzenia). Mając na uwadze powyższe oraz treść § 2 pkt 1 i § 17 ust. 4 pkt 1, a także § 4 ust. 3 tego rozporządzenia zasądzono opłatę w podwójnej wysokości, powiększonej o kwotę podatku od towarów i usług.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak na wstępie.

[J.J.]

[a.l]